

denne Kreditforening den samme Ret. Efter de foreliggende Oplysninger synes Kreditforeningen dog ikke foreløbig at have til Hensigt at gaa til Oprettelse af nye Serier, hvad jeg kun kan billige.

§ 3 omhandler Amortisationsforholdene. Loven af 23. April 1897 om Kreditforeningens Oprettelse bestemte i sin § 1, Litra g, om Amortisationen, at Medlemmerne til Dækning af Administrationsudgifterne og til Dannelse af Reserve- og Amortisationsfond skal indbetale en aarlig Ydelse af 2 pCt. ud over Renten. I § 1, Litra h, bestemmes dernæst, at de Laan, som ikke er fuldt indbetalte senest den 50de Halvaarstermin — det vil altsaa sige efter 25 Aars Forløb, den højtærede Minister sagde fejlagtig 20 Aar —, skal tvangsindfries i Løbet af 10 Halvaarsterminer med hver Gang $\frac{1}{10}$ af Restgælden i den 50de Termin. Denne sidste Bestemmelse, at den i den 50de Halvaarstermin tilbageværende Restgæld skal indfries med mindst $\frac{1}{10}$ af sit Beløb halv-aarlig efter denne Termin, hvoraf vil følge, at Laanetiden højst kan blive 30 Aar, foresaar Lovforslagets § 3 ændret derhen, at Medlemmerne skal svare en saadan Procent aarlig af deres Laan til Amortisation, at Laanet kan blive fuldt afdraget i højst 36 Aar. Det bliver altsaa en jævn aarlig Ydelse til Rente og Afdrag tilsammen, der vil føre til stadig stigende Afdrag, efter som Kapitalen nedbringes. Mod denne Bestemmelse er der af et Mindretal i det Udvalg, der i Folketinget har behandlet Lovforslaget, rejst to Indvendinger, som den højtærede Minister nu nærmere omtalte. Den ene gaar ud paa, at det synes urigtigt mod Ejerne af Foreningens Kasseobligationer saadan at forlænge Laanenes tilladte Løbetid fra højst 30 til højst 36 Aar. Den anden Indvending gik ud paa, at det var urigtigt af Hensyn til eventuelle sekundære Prioritetshavere at gaa til en saadan Ændring. Jeg kan meget vel forstaa, at slige Indvendinger kan gøres, men jeg tror alligevel, at det kan forsvares at vedtage den i § 3 foreslaaede Ændring. Jeg tror nemlig ikke, man ved denne Ændring forringer Forholdet, hverken for Kasseobligationsejerne eller for de sekundære Prioritetshavere. Jeg tror snarere, man kan sige tværtimod. Det, der i denne Forbindelse har Betydning for Kasseobligationsejerne, er ikke, om Laanene amortiseres lidt hurtigere eller lidt langsommere, men derimod, om Amortisationsprocenten eller Udtrækningsprocenten for

Kasseobligationerne ved denne Forandring bliver forøget eller formindsket; og jeg tror, der er god Grund til at gaa ud fra, at Udtrækningsprocenten ved Ændringen i § 3 snarere vil blive forøget end formindsket. Som Forholdene er nu, kan man med nogen Sandsynlighed gaa ud fra, at Skyldnerne i Stedet for efter det 25de Aar at tvangsindfri $\frac{1}{10}$ af Laanets Restbeløb halv-aarlig, vilde optage et helt nyt Laan og saa indløse hele det gamle Laan paa een Gang. Med det nye Laans Kasseobligationer kan det gamle Laan nemlig indfries. En saadan Operation bringer derfor hverken forøget Udtrækning af Obligationerne eller forøget Efterspørgsel efter disse, og det gavner derfor ikke Obligationsejeren det allerfjerneste. Men en saadan Omprioritering formindsker for Fremtiden Udtrækningsprocenten, da et nyt Kreditforeningslaan altid amortiseres langsommere end et ældre Laan. Naar der svares den samme aarlige Ydelse til Renter og Afdrag i hele Løbetiden, saa er Amortisationen af et nyt Kreditforeningslaan altid mindre end af et ældre Kreditforeningslaan, og derfor ser jeg ikke rettere, end at det er i Kasseobligationsejernes Interesse, at Skyldnerne ikke tvinges til at foretage en saadan Transaktion, Derfor skønner jeg heller ikke rettere end at den foreslaaede Ændring i Virkeligheden er i Obligationsejernes Favør. Dertil kommer yderligere, at Forandringen sandsynliggør Seriens Lukning tidligere, end dette ellers vilde ske. Naar en saadan Forandring ikke blev gennemført, kunde Kreditforeningen næsten ikke tænke paa at lukke Serien af Hensyn til disse Skyldnere, der var nødte til at tvangsindfri Obligationerne i Løbet af 5 Aar efter det 25de Aar, men Seriens Lukning er særlig i Kasseobligationsejernes Favør, og den rykker i hvert Fald nærmere, naar man gaar til den af Ministeren ved § 3 foreslaaede Ændring, end naar man ikke gaar til den. Af Hensyn til Obligationsejerne har jeg derfor ingen Betænkelighed ved at tiltræde Lovforslagets § 3.

Og hvad de sekundære Prioritetshavere angaar, tror jeg heller ikke, det kan siges med Rette, at deres Forhold bliver forringet ved § 3. Nu har de ganske vist Sikkerhed for, at Kreditforeningslaanet, som har Førsteprioritet, efter det 25de Aar efter dets Stiftelse bliver afdraget med $\frac{1}{5}$ aarlig af Restgælden efter det 25de Aars Udløb, hvorved Laanet bliver fuldt afdraget senest 30 Aar efter dets Optagelse. Men de har ingen Sikkerhed for, som Mi-